

Holdosi József halálára

Adoniszi sor -- a neved.
Hát ezen is jót neveltünk.
Cigánymózest hogy szeretted!
Ihletet meg itt-ott vettünk...
Mindkettőnknek volt „esszéje”,
Nehéz témára: „Szép Műve”;
Írtál könyvbe, vagy: lapszélre,
Egy érdekelt: szép-e? Hű-e?
Olvasó legyen a vége.
Diákokért égett szíved.
Ők is mérték ember-hited.
Vidított **JÁTÉK** szépsége!
Tetszett lelked **Menedéke.**

Írástudók rendje: ok is.
Rendeztél. Szépen, modernül.
Jóska helyett mondtam Józsit,
Nevetésed közel csendül...
Kerüljön, méltón, helyére:
Itt írt szebben, amott jobban.
Fárad a láb. Alvad vére,
Hamvadó még fel-fellobban...
Milyen szépnek tűnt a **Kányák.**
Élvezted a **Hangjátékot!**
Megsúgtad, hogy mikor játsszák.
Kibontottál mély Szándékot...
Mi az ára? – Tudván tudtad:
Az a legény, aki fizet.
Borra vágysz? Ne igyál **vízet.**
Bátran jártad végig Utad.

Féltettél is önmagamtól.
Hamarosan én megtértem.
Figyeljünk, mert **Jóska: Ha szól,**
Lelkét adja, legyünk Résen...
Nem függtél Hírtől és Rangtól.
Milyen furcsa: Sorsod mérem...
Küzdöttél -- emberibb Sorsért.
Vittelek fel én is ölben.
Nem értettük: Ez a „sors” ért.
Középen álltál a KÖRBEN!
Verslezárás? Fölösleges.
Elékező vers – hiányos?
De Mű s Élet együtt: JELES.
Embert-Írót -- könnyben szánok!